

„A můžeš tu i přespat,“ navrhla Allegra a podívala se po Xantě. „Vid', že by to šlo?“

„To víš, že ano,“ odpověděla Xanta. „Když bude ještě hezky, můžeme se navečeřet venku na terase.“

„Tak jo,“ usmála se potěšeně Lucka. „Já se zeptám.“

Ze schodů už sbíhala celá nadšená. Najednou prázdniny vypadaly mnohem zajímavěji!

KAPITOLA *druhá*

„Lucko, kde jsi byla?“ vyjekla paní Marková, jakmile Lucka vběhla do kuchyně. „Všude jsem tě hledala!“

„Byla jsem u sousedů,“ odpověděla Lucka a zelenošedé oči jí jen zářily. „Konečně se sem někdo přistěhoval. Je tam Xanta, to je mamka Allegry – Allegra je ta holčička a je stejně stará jako já a je...“

„Lucko!“ přerušila ji maminka. „Jak jsi mohla jít k někomu domů a ani mi to neříct? Vždyť ty lidi neznám.“

„Ale jsou obě moc milé...“, bránila se Lucka.

„Dobře, ale nemůžeš jen tak odejít, aniž bys mi řekla, kde..., kde budeš. Rozumíme si?“ Hlas paní Markové zněl velice vážně.

„Ano, mami,“ přikývla poslušně Lucka.

To už se paní Marková trochu uklidnila. „Jen jsem o tebe měla strach, zlatíčko.“

„Promiň, mami,“ omluvila se Lucka. Kousla se do rtu. Že by se zeptala hned? Musela se zeptat. Prostě už to nemohla vydržet! A tak rychle vyhrkla: „Allegra mi nabídla, abych u ní přespala. Můžu, mami? Prosím.“

„Přespát u nich?“ vykulila oči paní Marková. „Vždyt jste se teprve seznámily, a já se s nimi ještě ani neviděla.“

„No a?“ odpověděla netrpělivě Lucka. „Můžeš se seznámit teď.“ Prosebně se na maminku zadívala: „Mami, prosím!“

Paní Marková si ji chvíli prohlížela a potom se vzdala. „Tak dobře,“ usmála se, i když se ještě trochu zlobila. „Stejně vidím, že mi nedáš pokoj, dokud to neudělám.“

* * *

Dveře Vrbového domu se otevřely a v nich stála Xanta.

„Xanto, tohle je moje mamka,“ oznámila radostně Lucka.

Xanta se na paní Markovou usmála. „Dobrý den.“ Podala jí ruku: „Xanta Fialová. A tohle,“ řekla, když ke dveřím přiběhla Allegra, „je moje dcera Allegra.“

„Karolína Marková,“ představila se Lucčina maminka a potřásla jí rukou. Lucka si všimla, jak si její maminka prohlíží Xantin šátek a sukni se zrcátky. Vůbec se nepodobaly praktickým šatům, jaké nosila ona.

„Nedala byste si šálek čaje?“ zeptala se Xanta.

K Lucčině velké úlevě se její mamka usmála. „Díky, moc ráda.“

* * *

Veškerá Lucčina naděje, že by se z její mamky a Xanty mohly stát nejlepší přítelkyně, rychle vyprchala. Ty dvě spolu popíjely čaj, chovaly se zdvořile, ale bylo jasné, že když vyčerpaly seznamovací otázky a téma zdejší vesnice, neměly si už mnoho co říct. Už jen jejich práce nemohla být odlišnější: paní Marková vyučovala matematiku na dívčím gymnáziu a Xanta dělala reflexní terapii.

„Já v podstatě pomáhám lidem od různých problémů tím, že jim masíruju nohy a ruce,“ vysvětlovala

Xanta. „Nohy a ruce jsou jako mapy našeho těla, a když s nimi umíte pracovat, můžete uvolnit zablokované energetické kanály. Reflexologie pomáhá tělu, aby se uzdravilo samo.“

Lucku její výklad fascinoval, ale bylo jí jasné, že její prakticky a střízlivě založené mamince zní celá reflexologie nanejvýš podivně.

Potom už maminkám definitivně došla témata, a tak se paní Marková zvedla k odchodu.

„Děkuji vám za čaj, Xanto, ale asi už bych se měla vrátit domů. Lucko, půjdeme.“

Lucka vstala, ale toužila se zeptat na noční přespání. Dovolí jí to maminka? Po celou dobu rozpačité konverzace si Lucka s Allegrou nadšeně špitaly o svých oblíbených zvířatech a Lucka si strašně moc přála zůstat. Jenže se neodvažovala zeptat ze strachu, že maminka řekne ne.

Proto ji potěšilo, když se Xanta u dveří zeptala za ni. „Allegra by si moc přála, aby tu Lucka mohla přespát. Nevadilo by vám to, Karolínó?“

Lucka viděla, jak mamka zaváhala, ale potom se usmála. „Tak dobře.“ Lucku zaplavila vlna úlevy. „V kolik hodin má přijít?“

„Třeba v šest?“ navrhl Xanta. „Můžou si dát čaj a svačinu.“

Paní Marková přikývla. „Tak já Lucku přivedu.“

* * *

„Co si o nich myslíš?“ vyzvídala netrpělivě Lucka, jakmile se s mamkou vrátily domů.

„Vypadají moc mile,“ pravila paní Marková ostražitě. „Ale na mě jsou trochu moc... alternativní. Žádnou reflexní terapeutku jsem ještě nepoznala a taky nevím, co si mám myslet o tom, že Allegra oslovuje maminku jménem. Ale říkám si, že různí lidi se prostě chovají různě.“ Raději kvapně změnila téma: „Ale nepochybuju, že si to vy dvě krásně užijete. Nechceš si připravit pyžamo a kartáček?“

Lucka odspěchala nahoru. Jasně viděla, že její maminka si není tak úplně jistá, co si o nových sousedkách má myslet. Ale teď se tím nezabývala. Dnes může zůstat přes noc s Allegrou, a to bylo momentálně to jediné, na čem záleželo.

* * *

Byl to nádherný večer. Sotva si Lucka odložila tašku do Allegřina pokojíčku, kamarádka už ji táhla dolů do kuchyně. „Pojď, uděláme si nějaké vílí dortíky a limonádu!“

To znělo jako skvělý nápad, ale Lucka z toho měla trochu strach. „Nebude to tvojí mamce vadit?“ zeptala se. Doma takhle navečer kuchtit nesměla. „Co když naděláme nepořádek?“

Allegra se jen zasmála: „Xantě tyhle věci nikdy nevadí. Tak pojď. Vílí dortíky jsou hračka, ale vsadím se, že vílí limonádu jsi ještě nepila!“

V tom měla pravdu. Lucce připadalo, že do limonády patří tak trochu od všeho: Allegra přinesla džbánec domácí limonády, přidala bezinkový sirup, šťávu z černého rybízu, trochu brusinkového džusu, pořádnou lžičku vanilkové zmrzliny, a pak to všechno pořádně promíchala a nalila do dvou sklenic. Nakonec nápoj ozdobila maličkými stříbrnými hvězdičkami z cukru. „Ochutnej. Je to opravdu výborné!“ pobídla Lucku.

A bylo. Popíjely tu dobrotu, povídaly si a připravovaly malé dortíky. Když se muffiny upekly, polily je hustou růžovou polevou a posypaly dalšími hvězdičkami. Vypadalo to báječně!

Potom se s Xantou navečeřely venku na dřevěné terase za domem.

„Doufám, že ti nevadí vegetariánské jídlo,“ pronesla Xanta, když se společně usadily na polštářky kolem pestře kostkované deky. „Já a Allegra nejíme maso.“

„Jasně že ne,“ odpověděla zdvořile Lucka, i když v duchu se trochu bála. Z jídel, která neznala, měla strach. Co když jí nebude vůbec chutnat?

Ale dělala si zbytečné starosti. Jídlo bylo vynikající. Xanta nanosila pět druhů vegetariánských omáček, talíře s domácími krekrý, chlebovými tyčkami, kousky mrkve a okurky, kterými si omáčky nabíraly. K tomu všemu tu byl ještě teplý chléb přímo z trouby, sýr a spousta másla.

„Tohle je ale krása,“ musela vzdychnout Lucka, jak tak seděly se zkříženýma nohama na terase, chroupaly všechny ty pochoutky, hihňaly se hloupým vtipům a dívaly se, jak zapadá sluníčko. Lucce se zdálo zvláštní, jak s nimi Xanta sedí na terase. Připadala jí spíš jako starší sestra nebo kamarádka než jako maminka.

Nakonec si Xanta neradostně posteskla. „Hm, asi bych měla jít pokračovat s vybalováním. Dejte si ještě zmrzlinu.“

Allegra s Luckou vstaly a pomohly jí s nádobím. Nadělily si dvě misky jahodové zmrzliny a vrátily se zpět na terasu. Sluníčko už zmizelo za obzorem a na tmavnocím nebi začaly blikat první hvězdičky.

„Tyhle tři hvězdy patří taky do nějakého souhvězdí?“ zeptala se Lucka a namířila prst na trojici jasných hvězd usazených jakoby v jedné řadě.

Allegra přikývla. „To je souhvězdí Orion. Orion byl velký lovec a ty tři hvězdy jsou jeho opasek a meč.“ Zamávala lžičkou ve vzduchu: „Podívej, tamhle uvidíš jeho tělo a nohu a taky trochu hlavu, ale to musíš najít ty bledé hvězdičky nahoře nad ním.“ Obkreslila souhvězdí lžičkou a Lucka ho ihned spatřila.

„Oriona zabil velký štír, který ho bodl do paty,“ vykládala Allegra. „Někdy můžeš na opačné straně oblohy najít i toho štíra.“

Lucka se otočila na druhou stranu. „Ale teď ho neuvíš,“ poučila ji Allegra. „Souhvězdí Orionu a Štíra nejsou nikdy vidět současně. Jakmile zmizí Orion, objeví se Štír. Jako by před ním Orion utíkal. Není to super?“

Lucka přikývla: „To tedy je.“

Allegra se opřela o loket a na chvíli se na Lucku zvláště zadívala. „Nesnila jsi někdy o tom, že budeš

tam mezi hvězdami?“ zeptala se. „Představovala sis někdy, jak létáš po nočních nebi a kličkuješ mezi stromy?“

Lucka na ni mlčky zírala. Někdy večer, než usnula, si představovala, jaké by to bylo, kdyby mohla vyletět oknem ven mezi hvězdy. Ale byla to jen taková fantazie, o které nikdy nemluvila ani s Olivíí. „Vlastně... ano!“

Allegra se zatvářila nadšeně. Bez varování vyskočila na nohy a popadla Lucku za ruce. „Tak si na to budeme hrát,“ navrhla s rozzářenými očima. „Pojď, budeme dělat, že můžeme létat!“

Lucka se vyškrábala na nohy. Takové hry přímo milovala. „Tak jo! A jak to uděláme?“

„Nejdříve musíme zařídit, abychom létaly,“ popisovala Allegra. „A to se dá udělat jen jedním způsobem. Musíš zavřít oči a třikrát za sebou říct: ‚Věřím v hvězdný prach‘. Protože létat se dá jen s hvězdným prachem.“

Lucku samým vzrušením zamrazilo v zádech. Možná to byla jen hra, ale na tom být tady venku pod hvězdami bylo cosi magického, a Allegra mluvila tak, že to znělo skoro opravdově.

„Připravená?“ zeptala se Allegra.

„Připravená,“ přikývla Lucka.

Zavřela oči.

„Když to budeš říkat, musíš tomu opravdu věřit,“ poučila ji Allegra. „Doopravdy věřit.“ Zhluboka se nadechla a stiskla Lucce ruce. „Na tři. Jedna, dvě, tři. *Věřím v hvězdný prach...*“

„Věřím v hvězdný prach,“ zašeptala Lucka.

Pevně sevřela víčka.

„Věřím v hvězdný prach,“ pronesla hlasitěji. Začala mít zvláštní pocit, jako by se její tělo rozpouštělo, jako by bylo lehčí. To bylo ale zvláštní! S pevně zavřenými očima vydechla: „Věřím v hvězdný prach!“

Najednou dostala pocit, jako by uhaněla vzduchem. V další vteřině jako by se její tělo rozplynulo. Rychle otevřela oči. Země mizela hluboko pod ní a ona se vznášela.

„Já letím!“ vyjekla.

Uslyšela smích a rozhlédla se. Vedle ní se ve vzduchu vznášela Allegra, ale byla o polovinu menší než předtím a její džínsy a mikina někam zmizely. Místo toho na sobě měla lesklé stříbrné šaty a celé její tělo i vlasy celé zářily a jiskřily.

„Co... co se to děje?“ vydechla Lucka a v úžasu se rozhlížela kolem sebe.

Allegra se na ni vesele smála. „Jsi duch hvězdného prachu!“ oznámila jí.